

## Starci a my

Odrazu sa odkiaľsi vynoria, útlí a bezváhový ako smrť, tichúčko pribudnú v priestore zľahka šuchajúc nohami o asfalt, ktorý im pomaly a bez akejkoľvek stopy ubúda pod nohami. Zošúverení ako orechy s pergamenom kože obalujúcim lebku a výrazné kosti tváre, s očami bez slz, s očami bez lesku nás nikdy uprene nepozorujú, ani si nás nevšímajú, keď kráčaš okolo, iba nemo pozorujú ten pomaly ubúdajúci asfalt. Náhle sa vynoria takí bezbranní a tichí, odetí v lacných ušetrovaných háboch z akejsi zabudnutej truhlice, sunú sa vpred a nebadane sa stratia v zákutiach mesta, ktoré ich pohlcuje a vypláva v neočakávaných okamihoch, ktoré majú svoj vlastný nepostrehnuteľný rytmus. Nikdy ich nepočuješ rozprávať, aj keď nečujne pohybujú perami, akoby odriekali tichú modlitbu alebo báseň, takú zvláštnu báseň o túžbe polapiť život, ktorý sa z nich vytráca každým šuchnutím podošiev o asfalt. Nikdy ich nepočuješ rozprávať, ale ich oči počuť môžeš, tie vystrašené oči s bulvami priveľkými na tú pergamenovú tvár prosia : „ľudia, nemohli by ste niečo urobiť, aby čas na chvíľku postal?“ Nechávam ich prejsť okolo, až potom sa zastavím a obrátim – vidím drobnučké miznúce bytosti, ktoré spaľuje nájostlivá túžba ešte trochu žiť a mať povinnosti . Vtedy zatúžim byť bohom, aby som čas na chvíľku zastavil, ale žiaden boh ma bohom neurobí, tak len ukradomky zaplačem a kráčam ďalej, lebo viem, že som možno stretol seba a budem seba stretávať, kým si nevyplačem všetky tie slzy a kým nebudem mať oči bez slz a oči bez lesku. Bud'te zhovievaví, keď stretnete osamelých starcov, ktorí sa náhle odnikiaľ vynoria a poputujú nikam s očami, ktoré budú prosiť o zopár minút navyše, aby ešte mohli žiť a mať povinnosti...